

Ο ΒΙΟΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΤΟΥ ΕΝ ΟΛΥΜΠΩ

Ο Άγιος Διονύσιος ο εν Ολύμπω υπήρξε μια μεγάλη και υπέροχη ασκητική φυσιογνωμία της Ορθόδοξης Εκκλησίας, κατά πάντα εφάμιλλος και ισοστάσιος των μεγάλων και θεοφόρων Πατέρων «των εν ασκήσει λαμπάντων».

Ήταν μια χαρισματούχα και πολυτάλαντη προσωπικότητα. Εκπλήσσει κανείς, πώς συνδυάζονται αρμονικότερα στο λαμπρό βίο του η προδρομική του ασκητικότητα με τον αποστολικό ζήλο και την κοινωνική δράση, ο αναχωρητισμός του ησυχαστή με την οργανωτικότητα και το διοικητικό χάρισμα του ηγέτη, οι μυστικές αναβάσεις του θεωρητικού με τους αιματηρούς αγώνες του πρακτικού, και τέλος η προσήλωση προς την «ακρίβεια» των κανόνων με τη φιλόνητη συγκαταβατικότητα και την οικονομία.

Σπάνια βλέπει κανείς πρόσωπα με τόση ευρύτητα διάνοιας και καρδιάς!

Υπήρξε πράγματι μια ολύμπια μορφή!

Ο οσιακός βίος του καθώς και τα αναρίθμητα θαύματά του συνετέλεσαν ώστε να καταξιωθεί σαν άγιος στη συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας και να καταστεί παμμακεδονική μορφή της Ορθοδοξίας, καύχημα και προστάτης της Πιερίας και του Βελβεντού της Κοζάνης εκούσιος συνοικιστής, προστάτης και δάσκαλος.

Ο Άγιος Διονύσιος γεννήθηκε λίγο πριν από το 1.500 μ.Χ. στο χωριό Σκλάταινα της επαρχίας Φαναρίου του Νομού Καρδίτσας, σημερινή Δρακότρυπα.

Οι γονείς του ήταν φτωχοί. Το πρώτο του όνομα ήταν Δημήτριος και από νωρίς έδωσε δείγματα αφοσίωσης στο Χριστό και αγάπης στο μοναχισμό. Σε ηλικία περίπου 18 ετών και μετά το θάνατο

των γονιών του, πηγαίνει στα Μετέωρα και κείρεται ρασοφόρος μοναχός με το όνομα Δανιήλ. Αργότερα, ζητώντας ησυχαστικώτερο τόπο, πηγαίνει στο Άγιον Όρος και γίνεται μεγαλόσχημος και πρεσβύτερος (παπάς), με το όνομα ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ. Έμεινε στη σκήτη της Μονής Καρακάλου, με αυστηρή άσκηση, προσευχή και νηστεία. Η ισάγγελη ζωή του τον επέβαλε σε όλους τους Πατέρες του Άθω, γι' αυτό και αργότερα εκλέχτηκε Ηγούμενος της Μονής Φιλοθέου. Στη Μονή αυτή, η οποία τότε ήταν βουλγαρική, ο Άγιος συνάντησε μεγάλες αντιδράσεις, γι' αυτό και αναγκάστηκε να εγκαταλείψει το Άγιον Όρος.

Μετά το Άγιον Όρος, γύρω στο 1524, ήρθε στην περιοχή της Βέροιας, στη Μονή του Τιμίου Προδρόμου, την οποία ανεκαίνισε και την κατέστησε, στα δύσκολα τότε χρόνια της Τουρκοκρατίας, όπου όλα «τα 'σκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά», φάρο πνευματικό για όλη την κεντρική Μακεδονία και για όλα τα παραποτάμια χωριά του Αλιάκμονα. Η επιρροή που άσκησε ο Άγιος Διονύσιος στο λαό της ευρύτερης αυτής περιοχής είναι αισθητή και στις μέρες μας. Η παράδοση λ.χ. θέλει τους Βελβεντινούς να επισκέπτονται με τα ζώα το Μοναστήρι του Προδρόμου Βέροιας, να λειτουργούνται και να κοινωνούν σ' αυτό. Αλλά και αργότερα όταν ο Άγιος θα πάει στον Όλυμπο, οι Βελβεντινοί θα τον ακολουθήσουν και θα επισκέπτονται με τα πόδια και με τα ζώα τους, το Μοναστήρι στον Όλυμπο, για να ζητήσουν τη βοήθεια του Αγίου. Από το Μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου της Βέροιας, ο Άγιος γνωρίζεται με έναν άλλο μεγάλο Ασκητή, τον Άγιο Νικάνορα, που ασκήτευε στο Μοναστήρι της Ζάβορδας. Ανάμεσα στους δύο άνδρες υπήρχε μεγάλη εκτίμηση. Γράφει ο μακαριστός Μητροπολίτης Σερβίων και Κοζάνης Διονύσιος Ψαριανός: «Ο Άγιος Διονύσιος ο εν Ολύμπω, είπε κάποτε στους συνασκητάς του για τον πανάριστο μιμητή των Οσίων, που ασκήτευε στο Καλλίστρατον όρος. «Βλέπετε, αδελφοί, μέγαν θησαυρόν κρύπτει υποκάτω εκείνο το ευτελές τριβώνιον». Κάτω από το απλό και φτωχό ένδυμα του ταπεινού μοναχού κρυβόταν ένθεη ψυχή. Γιατί ο άνθρωπος δεν είναι ό,τι φορεί, αλλά ό,τι έχει μέσα του, μέσα στην ψυχή του. Η αγάπη και η εκτίμηση των δύο Αγίων ήταν αμοιβαία. Όχι σαν αίσθημα «ψυχικό» και σαν ανθρώπινη φιλοφροσύνη, μα σαν αποκάλυψη Θεού μέσα στις καθαρμένες συνειδήσεις των. Γράφοντας τη διαθήκη του ο όσιος Νικάνωρ, εκεί που ομιλεί για τον ηγούμενο του μοναστηριού της Ζάβορδας, δίνει οδηγία και εντολή στους αδελφούς μοναχούς. Αν δεν βρεθί κατάλληλο πρόσωπο για ηγούμενος στα μοναστήρια των Μετεώρων, τότε «πηγαίνετε εις το μοναστήρι του Τιμίου Προδρόμου του εν τη σκήτι της Βεροίας, εις το κτίριον του εμού αδελφού και συνασκητού κυρ Διονυσίου». (Ακολουθία του οσίου και θεοφόρου πατρός ημών Νικάνωρος του θαυματουργού, Αθήναι 1970).

Από το μοναστήρι του Προδρόμου της Βέροιας, ο Άγιος Διονύσιος, αργότερα, έφυγε κρυφά, θέλοντας να αποφύγει την εκλογή του σαν Επισκόπου Βεροίας, όπως ζητούσε ο λαός, όταν χήρευσε η Επισκοπή αυτή.

Έτσι τον βλέπουμε να γίνεται «οικιστής του Ολύμπου», όπου οι σπάνιες ομορφιές του και τα δροσερά νερά του, φαίνεται τον ανέπαυσαν πλήρως.

Στην αρχή ασκήτευε μέσα σ' ένα σπήλαιο, που σώζεται μέχρι σήμερα μ' ένα μικρό παρεκκλήσιο. Στο μεταξύ υφίσταται πολλές ταλαιπωρίες, διωγμούς, συκοφαντίες, όπως όλοι οι Άγιοι, εξαιτίας των οποίων αναγκάζεται να εγκαταλείψει προσωρινά τον Όλυμπο και να πάει στο Πήλιο, χτίζοντας εκεί τη Μονή της Αγίας Τριάδας.

Αργότερα όμως επιστρέφει στον Όλυμπο και χτίζει, γύρω στο 1524 το πρώτο Μοναστήρι, που σώζεται μέχρι σήμερα, προς τιμήν και πάλι της Αγίας Τριάδας.

Στον Όλυμπο ο Άγιος έζησε σαν επίγειος άγγελος και γρήγορα συγκέντρωσε γύρω του ένα πλήθος Μοναχών, που έκανε το Μοναστήρι του πραγματική Λαύρα. Ωστόσο ο ίδιος χρησιμοποιούσε ακόμα για προσευχή και ησυχία τα σπήλαια που υπήρχαν γύρω από το Μοναστήρι και που τα είχε μετατρέψει σε ναϊσκούς. Εκεί έμεινε τον περισσότερο χρόνο, ζώντας μέσα στο γνόφο της νοεράς προσευχής. Πολλές φορές καθώς ερχόταν από αυτές τις σπηλιές στο Μοναστήρι τον έβλεπαν να λάμπει ολόκληρος, λουσμένος στο αναστάσιμο φως του μέλλοντα αιώνα, «μέσα στη παράφορη άνοιξη».

Ο Άγιος δεν παρέλεψε να περιέρχεται, σαν άλλος Πρόδρομος του Πατροκοσμά του Αιτωλού, τα γύρω χωριά, για να μιλήσει στους υπόδουλους, να εξομολογήσει, να στηρίξει, να αφυπνίσει τους

Έλληνας. Είχε απέραντη αγάπη για το λαό. Αγκάλιαζε τους πάντες και τους βοηθούσε πνευματικά και υλικά. Όταν τον πλησίαζε κάποιος, είχε την αίσθηση ότι πλησιάζει τον ίδιο το Χριστό.

Όταν ο Άγιος έφτασε στο τέρμα του βίου του, σαν πρωταθλητής γενναίος, πήρε το στεφάνι από τα χέρια του Χριστού.

Άφησε τις τελευταίες του σοφές υποθήκες στα πνευματικά του παιδιά και φτερούγισε σαν ερωδίας στον ουρανό, μέσα στο χειμώνα, στις 23 Ιανουαρίου. Αυτήν την ημέρα τελείται και η σεπτή μνήμη του.

Πηγή: http://pneumatikotita.blogspot.com/2007/06/blog-post_20.html